

โน้ต แสนสุข

โดย จูเลียน เทนนี่ โคแมน
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

“ยี่ นิดีตอนรับเข้าสู่ชั้นเรียน ทุก
คน”

โรลีย์มองขึ้นไปที่ครูคนใหม่ของ
เธอและยิ้ม เขาดูเด็กกว่าครูคน
อื่นๆ ของเธอ เสียงของเขาสั้นเมื่อ
เขาพูด เขากระแอมแล้วพูดต่อ

“ผมชื่อมิสเตอร์แบร์เรตต์”

นักเรียนคนหนึ่งยกมือขึ้น “คุณเข้า
มาใหม่ใช่ไหมครับ?” เขาถาม

“ใช่ ผมเพิ่งเรียนจบจากวิทยาลัย พวกหนู
คือชั้นเรียนแรกของผม”

จากนั้นมิสเตอร์แบร์เรตต์อธิบายว่าชั้นเรียนจะเรียนรู้อะไร เขาพูดเบาๆ
บางครั้งก็ยากที่จะได้ยินเขา

โรลีย์ได้ยินเสียงเด็กๆ กระซิบข้างหลังเธอ นั่นยิ่งทำให้ได้ยินสิ่งที่มิสเตอร์
แบร์เรตต์พูดยากขึ้นอีก แต่โรลีย์ก็พยายามที่สุดที่จะฟัง เมื่อมิสเตอร์
แบร์เรตต์มองมาที่เธอ เธอยิ้ม

คืนนั้นในมือเย็น คุณแม่ถามถึงวันแรกของโรลีย์ที่โรงเรียน

“หนูชอบชั้นเรียนและครูของหนูค่ะ” โรลีย์กล่าว “เรามีครูคนหนึ่งเพิ่ง
มาใหม่ เขาค่อนข้างประหม่า เด็กบางคนล้อเลียนเขา”

“บางครั้งแม้แต่ครูก็ขี้ประหม่า” พ่อบอก

แม่ยิ้ม “แม่ดีใจที่หนูอยู่ที่นั่นเพื่อให้กำลังใจเขา”

วันรุ่งขึ้น โรลีย์ได้ยินเด็กคุยกันในห้องโถง

“มิสเตอร์แบร์เรตต์สอนฉันด้วย” เด็กคนหนึ่งพูด “เมื่อวานฉันไม่ได้ยิน
เขาพูดด้วยซ้ำ”

“เธอได้ยินเสียงเขาสั้นไหม?”

“มันคงจะเป็นปีที่ยาวนานเลยจ้ะ” เด็กอีกคนกล่าว ทุกคนต่างหัวเราะ

“บางครั้งแม้แต่ครู
ก็ขี้ประหม่า”
พ่อบอก

โรลีย์นึกถึงสิ่งที่พ่อพูดเกี่ยวกับว่าครูก็รู้สึก
ประหม่าด้วย เมื่อวานเป็นวันแรกของมิสเตอร์
แบร์เรตต์ คงน่ากลัวน่าดู แม่บอกให้ฉันให้กำลังใจเขา
โรลีย์จะทำอย่างนั้นได้อย่างไร?

เมื่อโรลีย์สวดอ้อนวอนในคืนนั้น เธอขอให้พระบิดาบน
สวรรค์ทรงบอกให้เธอรู้วิธีช่วยมิสเตอร์แบร์เรตต์

วันรุ่งขึ้น โรลีย์เปิดกล่องอาหารกลางวันของเธอ ข้างใน
เป็นกระดาษโน้ตจากแม่ เขียนว่า “หนูยอดเยี่ยมมาก!”
โรลีย์ยิ้ม เธอรักโน้ตของแม่ ครอบครัวของเธอเรียกมันว่า
“โน้ตแสนสุข”

คิดออกแล้ว! โรลีย์และเพื่อนร่วมชั้นของเธอสามารถเขียน
โน้ตแสนสุขให้กับมิสเตอร์แบร์เรตต์ได้

โรลีย์ชวนเพื่อนร่วมชั้นมาพบกันที่บ้านของเธอหลังเลิก
เรียน พวกเขาตกแต่งโปสเตอร์ขนาดใหญ่ที่สดใสด้วยใบหน้า
ยิ้มและดวงดาว พวกเขาเขียนสิ่งที่พวกเขาชอบเกี่ยวกับมิส-
เตอร์แบร์เรตต์ พวกเขาเขียนสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้จากเขา และ
พวกเขาบอกว่าพวกเขาดีใจที่เขาเป็นครูของพวกเขา

วันรุ่งขึ้น โรลีย์และเพื่อนอีกสองสามคนไปโรงเรียนแต่เช้า
พวกเขาแหวนโปสเตอร์ไว้ที่ประตูห้องเรียนของมิสเตอร์แบร์-
เรตต์ แล้วพวกเขาก็ซ่อนตัวอยู่ตรงหัวมุมเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น

ไม่นานมิสเตอร์แบร์เรตต์ก็มาถึงห้องเรียนของเขา “โอ!”
เขาพูด โรลีย์และเพื่อนร่วมชั้นมองดูเขาอ่านโน้ต เขายิ้มกว้าง
เมื่อโรลีย์เห็นว่าเขามีความสุขเพียง

ใด เธอก็รู้สึกมีความสุขเช่นกัน

เธอยิ้มและแปะมือกับเพื่อน

ขณะที่พวกเขาเดินออกมา

โรลีย์ได้ยินคนพูดว่า “วันนี้ฉันรอไม่ไหวที่จะไปชั้นเรียนของ
มิสเตอร์แบร์เรตต์แล้ว!” โรลีย์ก็รอไม่ไหวเช่นกัน ●

เรื่องนี้เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา